

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2ObdoV/7/2016
Identifikačné číslo spisu:	1009201814
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1009201814.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Obec Nitrianske Hrnčiarovce, so sídlom Jelenecká 74, 951 01 Nitrianske Hrnčiarovce, IČO: 00 611 182, zast. Advokáti Heinrich s. r. o., so sídlom Skautská 12, 949 01 Nitra, IČO: 36 865 966, adresa na doručovanie Lombardiniho 22/B, 831 03 Bratislava, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta JUDr. Romana Heinricha, proti žalovanému: JUDr. Alojz Rakovský, so sídlom Miletičova 21, 821 08 Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo v Pohraničiach, so sídlom 951 02 Pohranice, IČO: 00 198 650 (pôvodný správca JUDr. Július Goga, so sídlom Štefánikova 47, 949 01 Nitra), zast. Consilior Iuris s. r. o., so sídlom Radlinského 51, 811 07 Bratislava - mestaká časť Staré Mesto, IČO: 47 231 157, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta JUDr. Róberta Dupkalu, o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/39/2009, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/2/2015 z 28. januára 2016, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd prvej inštancie [v ďalšom texte tiež ako „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“ v znení pôvodne aplikovaného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), úč. do 30. 06. 2016] rozsudkom č. k. 8Cbi/39/2009-382 zo dňa 30. 10. 2014 zamietol žalobu žalobcu, ktorému zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 921,82 eur na účet jeho právneho zástupcu, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Z odôvodnenia prvostupňového rozsudku vyplýva, že žalobca sa žalobou, podanou dňa 04. 12. 2009, domáhal vylúčenia nehnuteľnosti - parcely č. XXXX/X, o výmere 4073 m², trvalé trávnaté porasty, k. ú. U., evidované Správou katastra U. na LV č. XXXX z konkurznej podstaty úpadcu z dôvodu, že v súčasnosti je evidovaný ako vlastník predmetnej parcely, a to na základe osvedčenia o vydržaní. Uviedol, že v minulosti predmetné nehnuteľnosti tvorili urbársky majetok v pasienkovom spoločenstve zriadenom podľa zákonného článku X/1913 s označením Pasienkové spoločenstvo v Hrnčiarovciach. Tvrdil, že v

zmysle zákona č. 81/1949 Sb.n.SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov, prešlo vlastníctvo k majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov, ktoré vznikli podľa zák. čl. X/1913, na jednotné roľnícke družstvá zriadené podľa zákona č. 69/1949 Sb. Predmetné nehnuteľnosti však neboli JRD III. typu v Nitrianskych Hrnčiarovciach vôbec užívané.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že predmetný pozemok patrí do konkurznej podstaty úpadcu s poukazom na fakt, že notárska zápisnica o vydržaní bola spísaná v čase, keď uvedený pozemok patrila do konkurznej podstaty úpadcu, preto takýto právny úkon nemôže požívať právnu ochranu. Spochybnil platnosť notárskej zápisnice, ktorou došlo k osvedčeniu o vydržaní vlastníckeho práva, pretože išlo o sprostredkované vyhlásenie a žalobca nepreukázal, ako prešlo v minulosti na právneho predchodcu žalobcu vlastnícke právo, ktoré bolo podľa pozemnoknižnej vložky zapísané v prospech JRD III. typu Nitrianske Hrnčiarovce.

4. Súd prvého stupňa vo veci rozhodol pôvodne rozsudkom č. k. 8Cbi/39/2009-160 zo dňa 24. 05. 2012 tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v sume 316,04 eur. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že skutočnosti uvedené v osvedčení o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti formou notárskej zápisnice sa nezakladajú na pravde. Zo svedeckých výpovedí bývalého starostu obce Ing. W., ktorý urobil v zastúpení predmetné vyhlásenie, ako aj svedkov, ktorí podali čestné prehlásenie k citovanému osvedčeniu, súd zistil, že sa nevedia vyjadriť presne k tomu, ako mal žalobca vlastníctvo nadobudnúť. Nepotvrdili skutočnosť uvedenú v osvedčení, že bývalý Miestny národný výbor (ďalej len „MNV“ alebo „MsNV“) Nitrianske Hrnčiarovce kúpil predmetnú parcelu v roku 1975 od JRD, a to napriek tomu, že takéto vyhlásenie urobili. Podľa svedka Ing. W. bola parcela vždy obecná, čo vie od svojich predkov. Ďalší svedkovia uviedli, že nejakým spôsobom prešlo vlastníctvo na MNV Nitrianske Hrnčiarovce, keďže tento predával stavebné pozemky. Ich výpoveďami nebolo preukázané, akou formou a kedy malo vlastníctvo prejsť na MNV, resp. štát. Z výpovede svedkov vyplynulo, že nikdy nevideli a ani nepoznajú žiaden listinný doklad, ktorý by mal byť nadobúdacím titulom, domnievajú sa len, že predmetný pozemok bol obecný, keďže z časti pôvodnej parcely vznikli stavebné pozemky, ktoré predával bývalý MNV a družstvo pozemok nikdy neužívalo. Z uvedeného vyplýva, že neboli splnené základné podmienky vydržania, a to oprávnenosť držby, ktorá sa posudzuje z hľadiska existencie právneho, hoci i domnelého titulu, nakladanie s vecou ako vlastnou počas celej vydržacej doby a dobrá viera držiteľa, že mu vec vzhľadom na všetky okolnosti patrí. Domnienka držiteľa, že mu vec patrí, sa musí vždy opierať o niektorý právny úkon alebo inú právnu skutočnosť, na základe ktorých podľa jeho presvedčenia vec nadobudol. Posúdenie toho, či je držiteľ s prihliadnutím na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len zo subjektívnych predstáv držiteľa. Otázka existencie dobrej viery sa posudzuje z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno od neho požadovať, nemal alebo nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vlastníctvo k pozemku patrí. V danom prípade nebola preukázaná existencia právneho titulu, ktorým mal žalobca nadobudnúť vlastnícke právo, nebolo preukázané, kedy malo dôjsť k prevodu vlastníctva na žalobcu a nebolo preukázané ani užívanie pozemku žalobcom. Z výsluchu svedkov mal súd preukázané, že pozemok nikto neužíval a keďže pôvodne išlo o rozsiahlu parcelu, časť, ktorá sa geometrickým plánom odčlenila, bola v určitých etapách vyčlenená na stavebné pozemky a predávaná. Odtiaľ pramení aj presvedčenie svedkov, že muselo dôjsť k nejakej dohode, na základe ktorej nadobudol vlastníctvo žalobca. Žalobca uzatvoril kúpnu zmluvu aj na predaj predmetnej parcely, keďže však vklad bol napokon zrušený, vlastníctvo bolo opäť zapísané na žalobcu. Táto skutočnosť však neznamená, že žalobca bol dobromyseľným vydržateľom, naopak, je zrejmé, že nie je preukázaná zákonom predpísaná oprávnená držba a dobromyseľnosť vydržateľa. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať na existenciu písomnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti. Ak sa žalobca uchopil držby nehnuteľnosti na základe subjektívneho presvedčenia o nejakej dohode o prevode nehnuteľnosti v presne neurčenom čase, resp. tvrdenia jeho predkov, nemôže byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí. Žalobca si bol vedomý, že vlastníctvo k predmetnej parcele bolo zapísané v prospech JRD III. typu Nitrianske Hrnčiarovce v pozemnoknižnej vložke č. 2 kat. úz. U. a v evidencii nehnuteľností je žalobca zapísaný ako užívateľ. Na základe vyššie zistených skutočností súd prvého stupňa dospel k záveru, že ak žalovaný zapísal nehnuteľnosť do konkurznej podstaty úpadcu, urobil tak

oprávnené.

5. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením sp. zn. 3Obo/60/2012 zo dňa 13. 08. 2013 (č. l. 201) rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 8Cbi/39/2009-160 zo dňa 24. 05. 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa správne konšatoval, že domnienka držiteľa, že vec mu patrí, sa musí opierať o niektorý právny úkon, alebo inú právnu skutočnosť, na základe ktorých podľa jeho presvedčenia vec nadobudol. Nepostačuje presvedčenie svedkov, že muselo dôjsť k nejakej dohode, na základe ktorej žalobca nadobudol vlastníctvo k spornej parcele. Správnosť tohto záveru však spochybňuje námietka žalobcu, konkrétne nevykonanie dôkazu výsluchom pána L., ktorý bol v období 50-tych a 60-tych rokov, teda v dostatočnom veku na vnímanie okolností, vo funkcii predsedu MNV. Z dokladu založeného v spise opatreného pečiatkou dňa 03. 10. 1966 mal odvolací súd za zrejmé, že parcelu č. XXXX/X pastvinu malo JRD III. typu v U. podľa § 3 ods. 4 zákona č. 81/1949 Zb. zapísanú vo vlastníctve, čo vyplýva zo samotného textu citovaného ustanovenia. V spise sa však nachádza aj doklad zo dňa 20. 05. 1993 vo veci identifikácie parciel, podľa ktorého parcela č. XXXX bola zrejme rozdelená na parcelu s parcelným číslom XXXX/X, u ktorej je ako užívateľ zapísaný Čsl. štát MsNV, parcelu č. XXXX/XXX JRD Pohranice a parcelu č. XXXX/XXX, kde je ako užívateľka uvedená V.. Súdu prvého stupňa odvolací súd vytkol, že sa s týmto dôkazom nezaoberal, hoci je možné, že práve z dôvodu nevyužitia parcely č. 1472/2 JRD III. typu, bola táto v súlade so zákonom odovzdaná do užívania štátu. Odvolací súd na základe takto posúdeného skutkového a právneho stavu veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania rozhodol predčasne, preto odvolaním napadnutý rozsudok v zmysle § 221 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie. Výslovil, že v novom konaní bude potrebné otázku nadobudnutia vlastníckeho práva k parcele č. 1472/2 zisťovať aj vypočutím svedka C. v spojení s dôkazom, na ktorom je ako užívateľ parcely č. XXXX/X zapísaný Čsl. štát. Uviedol, že dôkazy uvádzané v odvolaní môžu slúžiť ako podporné, ale fakt, že žalobca nadobudol vlastníctvo k spornej parcele, nepreukazujú.

6. Súd prvého stupňa v novom konaní vykonal dokazovanie výsluchom starostky obce Nitrianske Hrnčiarovce K. ako účastníčky konania, ďalej výsluchom svedkov Ing. A. W., W. U., M. L., listinnými dôkazmi, a to výpisom z LV č. XXXX kat. úz. U., notárskou zápisnicou sp. zn. N 399/2000, Nz 393/2000, geometrickým plánom spornej nehnuteľnosti, kúpnu zmluvou zo dňa 28. 10. 2005, výzvou podľa § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“), kópiou pozemnoknižnej vložky č. 2 kat. úz. U., ako aj ďalšími listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu. Súčasne doplnil dokazovanie výsluchom svedkov C. L., H. C., H. U., Ing. G. L. a Ing. C. T., ako aj obsahom listinných dôkazov, a to: Hlásenka zmien č. 10/1984 zo dňa 06. 06. 1984, Zápis z previerkovej komisie zo dňa 08. 12. 1977, písomný materiál predložený predsedom PD Pohranice dňa 14. 03. 1996 konkurznému súdu k sp. zn. 3K/11/93, Zápisnica zo správy JRD Nitrianske Hrnčiarovce zo dňa 03. 11. 1970, ďalej prednesmi právnych zástupcov účastníkov konania a ich písomnými podaniami, vrátane pripojených listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu.

7. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukázaním na § 19 ods. 1, 2 a § 6 ZKV, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 O. s. p. a § 46 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok). Z jednotlivých svedeckých výpovedí zistil, že svedkovia nikdy nevideli a ani nepoznajú žiaden listinný doklad, ktorý by mal byť nadobúdacím titulom, títo sa len domnievajú, že predmetný pozemok bol obecný, keďže z časti pôvodnej parcely vznikli stavebné pozemky, ktoré predával bývalý MNV a družstvo pozemok nikdy neužívalo. Uviedol, že ak žalobca preukazoval vlastníctvo k predmetnej parcele na základe skutočností uvedených v osvedčení o vydržaní vlastníckeho práva, t. j. v notárskej zápisnici, nebola splnená základná podmienka vydržania, a to oprávnenosť držby, ktorá sa posudzuje z hľadiska existencie právneho, hoci i domnelého titulu, ďalej nakladanie s vecou ako vlastnou počas celej vydržacej doby a dobrá viera držiteľa, že mu vec vzhľadom na všetky okolnosti patrí. Domnienka držiteľa, že mu vec patrí, sa musí vždy opierať o niektorý právny úkon alebo inú právnu skutočnosť, na základe ktorých podľa jeho presvedčenia vec nadobudol. Posúdenie toho, či je držiteľom s prihliadnutím na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len zo subjektívnych predstáv držiteľa.

8. S odvolaním sa na právny záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v zrušujúcom uznesení sp. zn. 3Obo/60/2012, z ktorého je zrejmé, že správnosť prvostupňového rozhodnutia bola spochybnená nevykonaním dôkazu výsluchom svedka C. L., súd prvého stupňa aj v novom konaní dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo k predmetnej parcele, a to ani vykonaním ďalších dôkazov, predovšetkým výsluchom svedka C. L.. Z jeho výpovede mal súd preukázané, že predmetnú parcelu považoval za obecnú a že k prevodu došlo zmluvou. Súd mal za to, že svedok ako predseda MNV si musel byť vedomý, že takáto listina žiadne právne skutočnosti nezakladá. Vo vzťahu k výpovedi svedka C., súd taktiež dospel k záveru, že z tejto výpovede nie je možné vyvodiť, že sa jednalo o spornú parcelu a že v skutočnosti došlo k uzatvoreniu takého právneho úkonu, ktorý by strany zaväzoval. Z výpovede svedkov mal súd preukázané, že pozemok nikto neužíval, slúžil ako verejný pozemok, nebol obrábaný a keďže išlo o rozsiahlu parcelu, časť, ktorá sa geometrickým plánom oddelenila, bola v určitých etapách vyčlenená na stavebné pozemky a predávaná. Skutočnosť, že ak sa žalobca uchopil držby nehnuteľnosti na základe subjektívneho presvedčenia o nejakej dohode o prevode nehnuteľnosti v presne neurčenom čase, resp. tvrdenia jeho predkov, súd označil za takú, ktorá nemôže byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že vec žalobcovi patrí.

9. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca si bol vedomý, že k predmetnej nehnuteľnosti bol zapísaný iba ako užívateľ a že vlastníctvo k predmetnej parcele je zapísané v prospech JRD III. typu Nitrianske Hrnčiarovce. Tento fakt podľa súdu vyplýva aj z výpisu z Evidencie nehnuteľností, kde sa výslovne uvádza, že štát v zastúpení MsNV je iba užívateľom podľa hlásenia zmien zo dňa 06. 06. 1984. Táto skutočnosť preukazuje iba to, kto parcelu užíva, nepreukazuje však, na základe čoho došlo zmene v užívaní a nie je zrejmé ani to, či právny predchodca žalobcu užíval parcelu pred týmto obdobím. Rovnako ani zo žiadneho správania žalobcu nie je možné ustáliť, že je daná jeho dobromyseľnosť od okamihu podpísania listiny zo dňa 01. 04. 1966 - domnejšou darovacej zmluvy, pretože v notárskej zápisnici tvrdil, že predmetná parcela bola kúpená od družstva asi v roku 1975. Taktiež zo Zápisu previerkovej komisie zo dňa 08. 12. 1977 o previerke pôdy, ktorá nie je z rôznych príčin obhospodarovaná v kat. úz. U. a je evidovaná Geodéziou na JRD VF Pohranice vyplýva, že právny predchodca žalobcu si musel byť vedomý, že vlastníkom parcely je družstvo a on ju má len v užívaní.

10. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu spočívajúcim v tvrdení, že ak nedošlo k nadobudnutiu vlastníctva darovaním, ani vydržaním, tak mohlo dôjsť k derelikcii, keďže družstevníci dali konkludentným spôsobom najavo, že pozemok je pre nich nevhodný, užívateľsky nespôsobilý a nevyužiteľný. Takýmto úkonom by podľa žalobcu pozemok prešiel opätovne na štát. Vo vzťahu k uvedenému súd uviedol, že žalobca presne nedefinoval, kedy malo dôjsť k opusteniu predmetnej nehnuteľnosti, odkázal len na stredný Občiansky zákonník účinný v dobe od 01. 01. 1951 do 31. 03. 1964, ktorý v ust. § 132 ods. 1 upravoval opustenie veci ako jeden zo spôsobov straty vlastníctva s výnimkou vecí, ktoré nebolo možno scudziť. Súd vyslovil názor, že opustená nemôže byť nehnuteľná vec, v tomto prípade parcela, ktorá je zapísaná v pozemkovej knihe. Konštatoval, že úmysel vzdať sa vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti nebol preukázaný, preukázané iba bolo, že družstvo parcelu nevyužívalo.

11. Pokiaľ ide o skutočnosť, či žalovaný preukázal, že úpadca je nástupcom JRD III. typu v Nitrianskych Hrnčiarovciach, v prospech ktorého svedčil pôvodný zápis v pozemnoknižnej vložke č. 2, súd bol toho názoru, že táto jednoznačne preukázaná nebola. JRD Nitrianske Hrnčiarovce vzniklo zápisom do podnikového registra dňa 28. 07. 1958, pričom žalovaný neoznačil žiaden dôkaz na preukázanie toho, že sporná parcela zapísaná do pozemnoknižnej vložky v roku 1951, prešla na tento subjekt. Táto skutočnosť však podľa súdu nemá vplyv na jeho rozhodnutie, pretože predpokladom úspešnosti žaloby je preukázanie, že vec nemala byť do súpisu zaradená a že žalobcovi svedčí právo vylučujúce vec zo súpisu.

12. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, súd prvého stupňa v novom konaní dospel k jednoznačnému právnomu záveru, že ak žalovaný zapísal nehnuteľnosť do konkurznej podstaty majetku

úpadcu s poznámkou, urobil tak oprávnene, pretože žalobca nepreukázal, že na neho prešlo vlastníctvo k predmetnej parcele. Súčasne konštatoval, že vzhľadom na obsiahlu argumentáciu sporových strán, ako aj množstvo listinných dôkazov, súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal iba tými argumentami a listinami, ktoré podľa jeho názoru boli relevantné pre rozhodnutie súdu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

13. Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., rozsudkom sp. zn. 3Obo/2/2015 zo dňa 28. 01. 2016, prvostupňový rozsudok ako vecne správny podľa § 219 potvrdil.

14. Za základnú otázku pre posúdenie správnosti prvostupňového rozhodnutia považoval odvolací súd to, či žalobca preukázal jeho vlastníctvo k pozemku - parcele č. XXXX/X, ktorého vylúčenia sa z konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Pohranice domáhal a či sa súd prvého stupňa v novom konaní riadil pokynmi uloženými v zrušujúcom uznesení s odkazom na § 226 O. s. p., ktorý je pre prvostupňový súd záväzný.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) sa v zrušujúcom uznesení sp. zn. 3Obo/60/2012 zo dňa 13. 08. 2013, stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že domnienka držiteľa, že vec mu patrí, sa musí opierať o niektorý právny úkon, alebo inú právnú skutočnosť, na základe ktorých podľa jeho presvedčenia vec nadobudol. Aj odvolací súd mal za to, že ani z jednej výpovede svedkov nevyplyva, že by existoval právny titul, na základe ktorého by žalobca vlastnícke právo k spornej parcele nadobudol. Za jedinú spochybnenie tohto právneho záveru odvolací súd označil nevykonanie dôkazu požadovaného žalobcom, a to výsluchu svedka pána L., ktorý bol v určitom období vo funkcii predsedu MNV.

16. Odvolací súd konštatoval, že súd prvého stupňa v novom konaní listom zo dňa 03. 12. 2013 zaslal dožiadanie Okresnému súdu Nitra na vypočutie svedka pána L., a to k otázkam: 1./ či spísal čestné prehlásenia zo dňa 20. 06. 2012 a z akého dôvodu trvá na skutočnostiach uvedených v prehlásení, 2./ v akom období zastával funkciu predsedu MNV a ako bola v tom čase užívaná parcela č. XXXX/X, 3./ komu patrila parcela č. XXXX/X, či došlo k jej prevodu, ak áno, na základe čoho, 4./ iné okolnosti ohľadne užívania predmetnej parcely.

17. Ďalším listom zo dňa 14. 02. 2014 súd prvého stupňa požiadal Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor o zodpovedanie, na základe čoho a kedy došlo k zápisu Čsl. štátu MsNV v Nitre do evidencie nehnuteľností ako užívateľa parcely č. XXXX/X, výmera 2 ha 6 418 m², ev. list XXX, v katastrálnom území U., keď podľa výpisu z pozemkovej knihy bolo vlastníkom parcely č. 1XXX/X JRD III. typu Nitrianske Hrnčiarovce.

18. Okresný úrad Nitra listom zo dňa 04. 03. 2014 (č. l. 214) uviedol, že z evidencie katastra nehnuteľností sa vypustilo evidovanie užívacích vzťahov a údaje z evidenčných listov sa od 01. 01. 2005 nevydávali ani neaktualizovali. V zbierke listín je založená hlásenka zmien č. 10/1984 zo dňa 06. 06. 1984, na základe ktorej bola prevedená zmena užívateľa parcely č. XXXX/X, pasienok o výmere 26 418 m², k. ú. U. vedeného v evidenčnom liste č. 5 v užívaní JRD Víťazný Február Pohranice na užívateľa MsNV - Nitra Československý štát (kópia hlásenky založená v spise na č. l. 215).

19. Podaním zo dňa 11. 04. 2014 žalobca žiadal doplniť dokazovanie o výsluch svedkov H. C. a H. R., ktoré súd vykonal na pojednávaní dňa 17. 04. 2014. Svedok H. C. uviedol, že číslo parcely mu nič nehovorí, ale ak ide o pozemky pod lesom nad W., tak tento pozemok sa na poľnohospodárske účely využívať nedal a že na jednej schôdzi družstva sa hovorilo, že družstvo sa tohto pozemku zbaví a poskytne ho MNV, bolo to v roku 1965. MNV potom pozemok rozdelilo na parcely a v súčasnosti sú už na tomto pozemku domy, ale v minulosti sa tam poriadali majálesy. K prevodu pozemku uviedol, že pán L. ako predseda družstva hovoril o dohode medzi družstvom a MNV. Svedok H. U. uviedol, že predmetný pozemok družstvo nikdy nevyužívalo, hrávali sa tam deti a že na poľnohospodárske účely sa

využívať nemohol.

20. Podaním zo dňa 04. 06. 2014 žalobca požiadal o doplnenie dokazovania výsluchom pána L. a C. T.. Dožiadaný svedok Ing. C. T. uviedol, že pozemok parcela č. XXXX/X sa nikdy nevyužíval na poľnohospodárske účely a ani na chov dobytka, družstevníci pozemok nevyužívali, patril štátu - MNV Nitrianske Hrnčiarovce a neskôr boli pričlenené pod MsNV Nitra. Neskôr došlo k rekultivácii pozemku a jeho prerozdeleniu rozparcelovaním na domy pre obyvateľov Nitrianske Hrnčiarovce.

21. Odvolací súd na základe uvedeného konštatoval, že je pravdou, že svedkovia v podstate totožne prehlásili, že družstvo pozemok nikdy nevyužívalo, že pozemok neskôr patril štátu a že došlo k prerozdeleniu a rozparcelovaniu pozemku. Pravdou je však aj to, že nepoukázali na žiadny písomný dôkaz preukazujúci vlastníctvo štátu. Prvostupňový súd v novom konaní zabezpečil výpoveď svedka pána L., ale ani z jeho výpovede nebolo preukázané vlastníctvo štátu k pozemku riadnym hodnoverným písomným dôkazom. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia dospel k správne mu záveru, že i keď sa v evidencii nehnuteľností uvádzalo, že podľa hlásenia zmien zo dňa 06. 06. 1984 štát je v zastúpení MsNV iba užívateľom, ktorá skutočnosť preukazuje, že túto parcelu užíval, ale nebolo preukázané, na základe čoho došlo k tejto zmene. Hlásenka, ktorá je v spise založená vo fotokópii, takýto doklad, ktorý by preukazoval, na základe čoho došlo k zmene užívateľa Čsl. štát, ako hodnoverný dôkaz nahradiť nemôže.

22. Odvolací súd sa preto stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu v napadnutom rozhodnutí, že žalobca preukázal nadobudnutie k spornej nehnuteľnosti iba darovacou zmluvou a že v zmysle založených dôkazov v spise si musel byť vedomý, že vlastníkom parcely je družstvo a on ju mal iba v užívaní.

23. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že ak k nadobudnutiu vlastníctva nedošlo darovacou zmluvou a ani vydržaním, mohlo dôjsť k derelícii, keďže družstevníci minimálne konkludentným správaním dali najavo, že tento pozemok je pre nich užívateľsky nevhodný, odvolací súd sa stotožnil s vysloveným právnym názorom prvostupňového súdu, že týmto nebol preukázaný úmysel vzdať sa vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej v pozemkovej knihe vl. č. 2.

24. Odvolací súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že žalobca jeho vlastnícke právo k nehnuteľnosti, vylúčenia ktorej sa z konkurznej podstaty žalovaného domáha, nepreukázal žiadnym hodnoverným právnym úkonom, preto súd prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobu o vylúčenie spornej parcely č. 1472/2 z konkurznej podstaty úpadcu, ako právne nedôvodnú zamietol.

25. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že žalovanému trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní v zmysle § 151 ods. 2 O. s. p. nepriznal, nakoľko si ich nevyčísľil.

26. Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 04. 03. 2016.

27. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., teda že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť pred ním konať.

28. Argumentujúc rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „najvyšší súd“) sp. zn. 4Cdo/171/2005, nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. I. ÚS 226/2003 z 12. 05. 2004, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, Ruiz Torija c/a Španielsko z 09. 12. 1994, stanoviskom Komisie vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91, ako aj zjednocujúcim stanoviskom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo dňa 03. 12. 2015, zverejnené v Zbierke zjednocujúcich stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2016, žalobca vo vzťahu k procesnej vade konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. odvolaciemu súdu vytkol, že nereagoval na jeho podstatné argumenty (námietky), resp. obranu, ktorá skutočnosť zakladá nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, v rozpore s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., majúca za následok

porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

29. Súdu prvého stupňa žalobca vytkol, že v odôvodnení rozhodnutia uviedol viaceré nesprávne skutkové a právne závery, na ktoré žalobca poukázal v odvolaní a ktoré zhrnul v bodoch 1 až 8 dovolania, osobitne poukazujúc na podstatnú argumentáciu žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nevyhodnotil jeho tvrdenia o tom, že všetci zúčastnení sa správali podľa darovacej zmluvy zo dňa 01. 04. 1966, následne došlo k rozparcelácii pozemku a prevodu jeho časti na fyzické osoby, ktoré za to zaplatili čl. štátu, teda právnenému predchodcovi žalobcu. Tieto okolnosti však súd neuviedol a ani nevyhodnotil, ako malo byť možné, že časť z pozemkov podľa darovacej zmluvy prešli na štát a následne na fyzické osoby a časť z pozemkov podľa tej istej darovacej zmluvy (konkrétne pozemky, ktoré sú predmetom konania) na štát prejsť nemali, a to ani na základe vydržania či derelikcie.

30. Odvolaciemu súdu ako zásadný nedostatok jeho rozhodnutia vytkol, že rovnako, ako súd prvého stupňa, sa žiadnym spôsobom nevyjadril k darovacej zmluve zo dňa 01. 04. 1966, práve naopak, odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tak, ako keby tento dôkaz v súdnom konaní predložený ani nebol, a to napriek tomu, že ide o podstatný a z pohľadu žalobcu zásadný dôkaz v jeho prospech. Tvrdí, že všetky zainteresované subjekty (svedkovia, JRD III. typu v Nitrianskych Hrnčiarovciach, úpadca - Poľnohospodárske družstvo v Pohraničiaci, MNV, jednotliví vlastníci už rozparcelovaných častí nehnuteľnosti, Obec Nitrianske Hrnčiarovce) predmetnú darovaciu zmluvu akceptovali a podľa nej sa aj správali. Podľa žalobcu skutočnosť, že svedkovia nevedeli uviesť presnú špecifikáciu určitého nominátneho kontraktu (pomenovanej zmluvy) neznamena, že takýto právny titul (darovacia zmluva zo dňa 01. 04. 1966) neexistuje.

31. Odvolaciemu súdu ďalej vytkol, že sa nevyjadril ani k hlásenke zmien č. 10/1984 zo dňa 06. 06. 1984, na základe ktorej bola vykonaná zmena užívateľa parcely č. XXXX/X, pasienok o výmere 26 418 m², k. ú. U., vedeného v evidenčnom liste č. 5 v užívaní JRD Víťazný Február Pohranice na užívateľa MsNV - Nitra Československý štát, kópia ktorej je založená v spise na č. 1. 215.

32. Odvolaciemu súd tiež vytkol, že napriek tomu, že svedkovia p. C., H. U. a p. T. svojimi výpoveďami potvrdili žalobný nárok žalobcu, resp. nadobudnutie vlastníckeho práva právny predchodcom žalobcu, odvolací súd sa s týmito výpoveďami nevyšporiadal a napriek tomu, že svedčia v prospech žalobcu, žiadnym spôsobom sa k nim nevyjadril.

33. V ďalšom žalobca odvolaciemu súdu vytkol nelogickosť a významovú nesprávnosť záveru odôvodnenia jeho rozhodnutia, keď na jednej strane uviedol, že žalobca preukázal nadobudnutie spornej nehnuteľnosti iba darovacou zmluvou, súčasne že žalobca si musel byť vedomý, že vlastníkom parcely je družstvo a žalobca ju mal iba v užívaní. Žalobca tvrdí, že darovacia zmluva zo dňa 01. 04. 1966 je práve tým právnym titulom, ktorý zakladá dobromyseľnú držbu jeho právneho predchodcu, od ktorého žalobca odvodzuje svoj žalobný nárok. Tvrdí, že súd neuviedol jediný dôkaz, ktorý by mal byť založený v spise a z ktorého by malo vyplývať, že žalobca si má byť vedomý tejto skutočnosti, teda že nie je vlastníkom spornej parcely a túto mal len v užívaní. V tomto smere je záver odvolacieho súdu podľa názoru žalobcu nepreskúmateľný, keďže z neho nie je zrejmé, na aké dôkazy mal odvolací súd odkazovať.

34. Žalobca odvolaciemu súdu vytkol aj to, že sa nevyjadril k jeho odvolacej námietke, týkajúcej sa derelikcie preukázanej úmyselným konaním pôvodného vlastníka JRD III. typu v Nitrianskych Hrnčiarovciach, ktorý nemal univerzálneho právneho nástupcu, resp. ktorého predstaviteľa jasne a vedomo dali najavo, že menovaný subjekt už nechce byť naďalej vlastníkom veci (prehlásenia na schôdzi, neevidovanie nehnuteľnosti v interných zoznamoch družstva ako vlastnej, neužívanie nehnuteľnosti, nestaranie sa o nehnuteľnosť, keď napr. kosenie buriny musel zabezpečovať MNV, a teda štát).

35. Z vyššie uvedených dôvodov má žalobca za to, že odvolací súd postupoval arbitrárne a v rozpore s

jeho právami ako účastníka konania na spravodlivý súdny proces, ktorá skutočnosť má za následok odňatie jeho možnosti konať pred súdom.

36. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že určí, že nehnuteľnosť - parcela č. XXXX/X, o výmere 4073 m², trvalé trávnaté porasty, v k. ú. U., evidované Správou katastra U. na LV č. XXXX, nie je súčasťou konkurznej podstaty úpadcu Poľnohospodárske družstvo Pohranice, 961 02 Pohranice, IČO: 00 198 650. Žalobca si súčasne uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

37. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, a to písomným podaním zo dňa 15. 04. 2016 (č. l. 473 - 474 spisu), v ktorom navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

38. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)] po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu (ďalej tiež ako „dovolateľ“) je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

39. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

40. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd podľa § 451 ods. 3 veta prvá C. s. p. uvádza, že rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme rozsudku, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ust. § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. V predmetnej veci je dovolaním napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 8Cbi/39/2009-382 zo dňa 30. 10. 2014 o zamietnutí návrhu žalobcu potvrdil, z ktorej skutočnosti je zrejmé, že dovolanie dovolateľa podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

41. Prihliadajúc na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), najvyšší súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p., ktoré ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. 1 a/ až g/ O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

42. S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, dovolací súd sa osobitne zaoberal existenciou procesnej vady konania namietnutej žalobcom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., spočívajúcej v tvrdení o odňatí možnosti konať pred súdom.

43. Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení

nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Citované ustanovenie odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvisu s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci, vysloveným v napadnutom rozhodnutí. Z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nie je rozhodujúce, či účastník konania konal pred súdom osobne alebo prostredníctvom zástupcu, ale len to, či bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu ukrátený na svojich procesných právach. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj dovolateľom namietaná nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu nevysporiadania sa s jeho námietkami vznesenými v priebehu konania, resp. v jeho odvolaní zo dňa 16. 12. 2014.

44. Povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O. s. p.) je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

45. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Ústavný súd SR vo svojej ustálenej judikatúre zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (napr. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj súdu odvolacieho a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

46. Dovolací súd po preskúmaní oboch vo veci vydaných rozhodnutí, tak prvostupňového, ako aj odvolacieho, dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa, vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. spĺňa, a preto ho možno považovať za preskúmateľný a ústavne akceptovateľný. Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, keď z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného (jeho právneho zástupcu) k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre účastníkov konania a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností účastníkov konania vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti i presvedčivosti rozhodnutia. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne vysporiadal s dôvodnosťou žalobcovho nároku o vylúčenie v žalobe označenej nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu vychádzajúc zo skutočností, ktoré mal za preukázané. Zamerajúc sa na dôvody zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/60/2012 zo dňa 13. 08. 2013, právnym názorom ktorého bol súd prvého stupňa v ďalšom konaní viazaný, zameriaval sa prvostupňový súd na posúdenie otázky nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k spornej nehnuteľnosti, za účelom zistenia ktorého doplnil dokazovanie výsluchom svedka C. L., ktorý bol v období 50-tych a 60-tych rokov predsedom MNV Nitrianske Hrnčiarovce, ako aj ďalších svedkov, ktorých žalobca navrhol, vrátane listinných dôkazov. Konštatujúc, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo k parcele č. XXXX/X, vylúčenia ktorej sa z konkurznej podstaty úpadcu domáhal, súd prvého

stupňa žalobu zamietol.

47. Rovnako aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia. Žalobca do svojho odvolania zaradil viaceré námietky (uplatnené aj v dovolaní) tvrdiac, že odvolací súd sa nimi nijako nevysporiadal (otázkou existencie darovacej zmluvy zo dňa 01. 04. 1966, hlásenkou zmien č. 10/1984, výpoveďami svedkov, otázkou derelikcie zo strany JRD III. typu v Nitrianskych Hrnčiarovciach a ďalšie). Z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že tento napriek skutočnosti, že sa s dôvodmi prvostupňového rozsudku o zamietnutí žaloby stotožnil v celom rozsahu, kedy mohol využiť postup zakotvený v § 219 ods. 2 O. s. p. a vo svojom rozhodnutí sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti napadnutého rozsudku (prípadne na zdôraznenie jeho správnosti uviesť ďalšie dôvody), jeho odôvodnenie obsahuje jeho vlastné závery a ich primerané právne posúdenie, osobitne sa zamerajúc na to, či súd prvého stupňa postupoval v intenciách predchádzajúceho, zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 3Obo/60/2012. Ako správne zdôraznil odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, žalobca nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vylúčenia ktorej sa z konkurznej podstaty úpadcu domáhal, neprekázal žiadnym hodnoverným právnym úkonom a tento dôvod zamietnutia žaloby ako výsledok komplexného dôkazného reťazca vykonaného v priebehu celého konania, odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu, dostatočným a presvedčivým spôsobom vysvetlil. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

48. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má dovolací súd za to, že v postupe tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu, k vadám konania zakladajúcim odhľad možnosti konať pred súdom, nedošlo. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., je tiež nevyhnutné posúdenie miery, do akej sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť pred ním konať. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania, resp. do takej miery, že účastník mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania (R 39/1993). V prejednávanom prípade žalobcovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

49. So zreteľom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z ust. § 238 O. s. p., ani § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou dovolania.

50. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 251 a nasl. C. s. p. tak, že nárok na ich náhradu voči žalobcovi má žalovaný ako úspešná strana sporu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.